חודש בחודשו

בְטאון "גבורת מרדכי" בית כנסת ומרכז קהילתי תורני

בס"ד ב בניסן - תש"פ // גיליון 287 // רח' הרצוג 32 גבעתיים // gvuratm@gmail.com // www.gvurat-m.org

עורך: אילן אחיטוב **חברי מערכת:** רחל גיא, אראלה נאור, אלדן מידן, איילת סקסטין, בקי באומל ///// **צילום:** חברי הקהילה ///// **עיצוב:** אורלי אליאס

וַתְּחַיֶּיךָ אֶת-הַיְלָדִים

אחד המאפיינים הבולטים של חג הפסח הוא השמירה על ההמשכיות, על שושלת הדורות. מכון פוע"ה מבטא זאת בשמו ובמעשיו. מערכת "חודש בחודשו" מקווה לימים שבהם נוכל לציין שבתות וחגים כולנו יחד, לדורותינו

- ישראל שטינמץ -

לְ יל הסדר מעמיד במרכז את הילדים, הוא בנוי כולו סביב העברת תשתית המסורת של העם לדור הבא, כבר בגיל הרך. אך גם התורה, בסיפור יציאת מצרים, פותחת בהתייחסות לחשיבות הילדים וההולדה. עוד לפני התערבותו הגלויה של ה', אנו לומדים על ההשתדלות האנושית של העם לשמור על קיומו: וְכַאֲשֶׁר יְעַנּוּ אֹתוֹ, כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ (שמות א:יב). מייד לאחר מכן אנו שומעים על המיילדות, שפרה ופועה, המסרבות לקיים את גזירת פרעה, וַתְּחַיֶּיָן אֶת-הַיְלָדִים (א:יז). ידוע היטב גם המדרש המופיע במסכת סוטה (יב ע"א) על מרים הנביאה, שדירבנה את אביה עמרם לשוב אל יוכבד אשתו ולא לוותר על הולדת ילדים נוספים לאחר גזירת פרעה, מה שהביא ללידתו של משה. ומרים אף ממלאת תפקיד מרכזי בשמירה על חייו של משה התינוק. רש"י, בעקבות התלמוד, מזהה את מרים עם פועה המיילדת.

מזה שנה וחודשיים אני מנהל את מכון פוע"ה בירושלים - מכון פוריות ורפואה ע"פ ההלכה - שהקים הרב מנחם בורשטיין לפני מעל שלושים שנה. אז הומצאה שיטת ה-IVF - המאפשרת להתחיל הריון במעבדה ולא רק באופן טבעי - ועולם הפריון עבר מהפיכה מטלטלת. עולמות חדשים נפתחו, ועמן גם שאלות הלכתיות קשות שהתעוררו מהשטח, בנושא הפריית מעבדה וגם בנושאי פוריות אחרים. חשבתי שהצורה הטובה ביותר שבה אוכל לפתוח צוהר לפעילות המיוחדת של המכון תהיה לספר סיפור. סיפורים יש לנו כל יום, כל היום. הנה אחד מהם - סיפורם של הזוג מורן ומני שהסכימו לפרסם את המקרה עם הפרטים המזהים שלהם:

תינוק: מכון פוע"ה בירושלים

הכל התחיל בסקירת מערכות בשבוע 24. הרופא הישיר את מבטו וקבע "לעובר הזה אין סיכוי. יש לו בקע סרעפתי - חור בסרעפת שבעקבותיו איברי הבטן עולים לבית החזה ומונעים מהריאות להתפתח. השמיים נפלו עלינו. הלם, שוק ובעיקר חוסר אונים. הוא הציע שכדאי להזדרז ולהגיע לוועדה להפסקת הריון. מיואש והמום מהבשורה פנינו לשליח חב"ד בשכונתנו, שהפנה אותנו ישירות למכון פוע"ה. "הם עושים עבודת קודש וסופר מקצועניים". סירבתי בנימוס והוא אמר לי "מני, מה אכפת לך לשמוע?"... החלטתי לנסות.

משמיים שלחו לנו רב יקר מהמכון, שמיד התחברנו אליו, והוא ביקש לבחון את המסמכים. לאחר שעיין בתוצאות הבדיקה הוא הסביר לי "אכן מדובר בבקע סרעפתי בצד ימין, מצב קשה מאוד שסיכויי ההישרדות אינם גבוהים. אבל יש רופא בארץ - ד"ר גיאלצינסקי שמבצע ניתוח תוך רחמי והוא יכול לעזור". הרב לקח את המושכות לידיים וחיבר בינינו לרופא.

ד"ר גיאלצינסקי ביצע אולטרסאונד ולאחריו אמר לנו "בלי ניתוח סיכויי ההישרדות קלושים. אבל בעזרת הכנסת בלון לתוך קנה הנשימה של העובר ניתן לגרום לריאות להתפתח". למרות החשש הכבד מהניתוחים תוך כדי ההריון והפסימיות של חלק מהרופאים, הידיעה שמכון פוע"ה מאחורינו נטעה בנו את האמונה שזה אפשרי ואנחנו נלחמים על הילד הזה.

בשבוע 27 נכנסה מורן לחדר ניתוח ודרך פיטוסקופ נכנס הרופא לתוך קנה הנשימה של העובר והחדיר את הבלון בהצלחה. בשבוע 33 נכנסה מורן בשנית לחדר ניתוח להוצאת הבלון. כדי לא לסכן את העובר נקבע ניתוח קיסרי בחול המועד סוכות. מיד לאחר הלידה התינוק הובהל לטיפול נמרץ וחובר למכונת הנשמה ועוד הרבה צינורות שכיסו את כל גופו הצנום. לאחר לידתו, התינוק שלנו נכנס לחדר ניתוח על מנת להוריד את אברי הבטן למקומם ולתקן את הבקע הסרעפתי.

לאחר 48 שעות מורטות עצבים הוציאו את צינור ההנשמה. כולנו עצרנו נשימה כשהתינוק שלנו התחיל לנשום את נשימותיו הראשונות.

בחודש חשון תש"פ, בגיל חודש ושבוע זכינו להכניס את רפאל מאיר שלנו בבריתו

המשך בעמ' 2 »

וַתְּחַיֶּיָן אֶת-הַיְלָדִים/
המשך מעמ' 1 »

של אברהם אבינו. מדובר בנס גדול! תודה לבורא עולם על הכל, תודה לד"ר גיאלצינסקי וכמובן תודה לרב דב פופר, רב יועץ ופוסק במכון פוע"ה שבלעדיהם התינוק שלנו לא היה בעולם!

מאז הקמתו, מצא המכון פתרון לכל שאלה הלכתית שהתעוררה, וחולל מהפיכה של ממש בהליכה לטיפולים בציבור הדתי ובכל הציבור החרדי. המכון ידע להפנות כל זוג למומחים הגדולים ביותר בכל תחום בנושאי הפוריות.

מאז עברו 30 שנה. עולם הרפואה התקדם מאות צעדי ענק, וכך גם איתו מכון פוע"ה. המכון ליווה מעל 100,000 זוגות, והפך למרכז ידע עדכני ועצום בכל הקשור לפוריות הגבר, פוריות האישה, הריון, גנטיקה, אישות, טהרת המשפחה ורפואת נשים. בנוסף, המכון עורך מחקרים פורצי דרך עם בתי חולים ואוניברסיטאות מובילות. מלבד זאת, יש למכון מרכז לימוד אקדמי המקיים מעל 20 קורסים שנתיים ברמה אקדמית גבוהה ביותר, אשר מכשיר אנשי מקצוע בתחומים הקשורים למכון. למכון ישנם אלפי בוגרים שגם משפיעים ועושים טוב בעולם בזכות הידע שקנו במכון.

עשרת היועצים של המכון אשר נמצאים בקשר אישי ומתמיד עם כל גדולי הרופאים בארץ ובעולם, מייעצים ומפנים את הפונים הרבים אל הרופאים שמטפלים בדיוק בבעיה הספציפית שלהם. יועצי המכון אינם רופאים אלא יועצים שיודעים מתוך ניסיון רב להפנות למקום המדויק בו יש את הידע החדשני בכל תחום ואת אחוזי ההצלחה הרבים עבור הזוג.

הזוג בסיפור שפתחנו בו היה מפיל את העובר, כי הרופא שליווה אותם לא הכיר את פריצת הדרך הקיימת כבר בתחום...

המכון אינו לוקח תשלום עבור הייעוץ מהזוגות הרבים, ולא לוקח תשלום מהרופאים. ככה המכון נשאר כל הזמן ללא מחוייבות לשיטה רפואית מסויימת או למרכז רפואי, ונאמן רק לעזרה לפונים הרבים.

לסיום אציין בראשי פרקים חלק מעוד נושאים רבים שבהם המכון מסייע: שימור פוריות לחולי וחולות סרטן, שימור פוריות לרווקות, קבוצת תמיכה לנשים חסרות רחם, מיזם 'בואי כלה', הכשרה למדריכות כלות לכלות שעברו תקיפה מינית, הכשרה למטפלות קליניות לעבודה עם זוגות מאותגרי פוריות, הכשרת יועצים ויועצות לחיי אישות.

אכן זכות גדולה להיות שותף וחלק ממפעל מיוחד שכזה. ■

פרידה מ"אחי"
ממשפחת חסידי אומות העולם

"הילד פתח את החבילה ומצא בתוכה תינוק"
בין משה בתיבה לימי השואה מקשר חוט יקר - חסידי אומות העולם

לאחרונה הלך לעולמו, בגיל 83, יאפ לאאן (Jaap Laan), שהיה "אחי הגדול" מזמן השואה.

נולדתי בעיצומה של שואת יהודי אירופה, בסוף 1943 בעיירה הורן שבצפון הולנד בבית החולים שבו עבדה והסתתרה אמי כאחות בשם בדוי.

כעבור כחודש, נאלצה אמי להיפרד ממני ומסרה אותי למחתרת הנוצרית ההולנדית, שדאגה לי ולהורי למסתור, כל אחד במקום נפרד.

בתחילה נמסרתי למשפחה נוצרית, שהסתירה כבר זוג צעיר יהודי, שטיפל בי במסירות במשך כחודש עד שהמחבוא התגלה, והגרמנים תפסו את אב המשפחה, ואת הזוג היהודי שלחו להשמדה. בדרך נס לא לקחו גם אותי - התינוק.

באותו לילה ברחה אם המשפחה הנוצרית עם שני ילדיה. את התינוק החזירה למחתרת הנוצרית, שדאגה מיד למקום מסתור חדש עבורי. שם עטפו אותי בחבילה, ובלילה העבירו אותי בעגלת דואר למשפחה אחרת בכפר קטן באזור.

את דלת הבית פתח ילד, כמעט בן שבע, ואת החבילה דחפו לידיו ונעלמו. הילד, יאפ לאאן, פתח את החבילה ומצא בתוכה תינוק. מאותו רגע הפכתי "לאח הקטן" במשפחת לאאן הנוצרית קתולית, בנוסף לשני ילדי המשפחה - יאפ והאחות "טיני" הגדולה ממנו בכשנתיים.

במשך 76 שנה, עד לפטירתו בפברואר האחרון, הוא נשאר "אחי הגדול", כל זאת בזכות ההורים האמיצים, חסידי אומות העולם, שגידלו אותי כבנם עד לשובם של הוריי הביולוגים, כחודשיים לאחר השחרור.

גם לאחר מכן, במשך כל ילדותי, היה בית משפחת לאאן ביתי השני והקשר ההדוק עם המשפחה נמשך עד היום.

לאחר פטירת הוריו ואחותו נשארו יאפ ואשתו הקשר האחרון עם המשפחה המיוחדת.

המשכנו את הביקורים ההדדיים והם הגיעו לארץ לעתים קרובות והשתתפו כמעט בכל השמחות במשפחתנו, ובין היתר, בימי ההולדת המיוחדים שלי, חתונות ובר מצוות.

לאחרונה, בלוויה של יאפ, פגשתי את משפחתו וחבריו, בני גילו, שחלקם זכרו אותי כאח הקטן של יאפ לאאן וליוו אותי בצעדי הראשונים בכפרם בצפון הולנד.

הפרידה קשה ומסיימת פרק חשוב בחיי.

יהי זכרו ברוך
אריה טימנס

ציורי זכרון: אריה טימנס

קורא לדגל

- מערכת חודש בחודשו -

רב הקהילה אברהם וסרמן, הוציא זה עתה ספר חדש, בשם "קורא לדגל - הראי"ה קוק ודגל ירושלים, האלטרנטיבה הנשכחת לתנועה הציונית". הכותרת נשמעת סנסציונית: האם אכן הקים תנועה מתחרה, ואם כן - מה עלה בגורלה? בספר נפרסת לעין הקורא אחת הפרשיות הנשכחות, השופכת אור על רבים ממפעליו של הראי"ה, ועל משנתו הרוחנית מעשית.

בחודש טבת תרע"ח, כחודשיים לאחר הצהרת בלפור, פרסם הראי"ה קוק קריאה לייסוד תנועת דגל ירושלים, תנועה שתאגד את כל שומרי המצוות לטובת עלייה לארץ ישראל. מדוע החליט הראי"ה להקים תנועה פוליטית עצמאית דווקא בסמוך להצהרת בלפור? מה היו מטרותיו בהקמת דגל ירושלים? האם השיג אותן? ולבסוף - מהי משמעותה של תנועה זו לדורות הבאים? אלו הן שאלות היסוד של חיבור זה, העוסק בהרחבה הן בצדדיה האידיאולוגיים של תנועת דגל ירושלים והן בצדדיה המעשיים.

שאיפותיה של דגל ירושלים היו עוצמתיות במיוחד, וכפי שמסר בשם הראי"ה נאמנו ומקורבו הרב מאיר בר־אילן: "דגל ירושלים - דומה ליד הימנית; ההסתדרות הציונית - ליד השמאלית; וה'מזרחי' - אלו הן התפילין שביד כהה, המקדשים אותה" (מוולוז'ין עד ירושלים, ב, עמ' 591).

דגל ירושלים החלה לקרום עור וגידים ואף הצליחה לייסד סניפים בירושלים, בשווייץ, בהולנד, באירלנד, בפולין, באנגליה ובארצות הברית; אך פעילותה הארגונית והציבורית נפסקה כמעט לחלוטין עוד בחיי הראי"ה. הקמתה לוותה בביקורת ומאבק מצד תנועת המזרחי, שראתה בה מתחרה מסוכנת על אותה "משבצת", של חיבור ארגון דתי עם הציונות החילונית. מהצד השני עמדה אגודת ישראל החרדית, שבתחילה בדקה אפשרות חיבור עם תנועת דגל ירושלים, אך במהרה הפכה את עורה ומשכה אליה רבים מרבני התנועה וחבריה, ובכך האיצה את כישלונה המעשי. גם התנועה הציונית החילונית התנגדה להקמת דגל ירושלים והפריעה להתפתחותה. כך נוצרה התנגדות מכל הכיוונים, מה שלא אִפשר לתנועה זו להתקיים, ולכן אף שהחלה בתנופה גדולה, הלכה התנועה ונמוגה. בספרים הרבים על הראי"ה ופועלו מוזכרת אמנם תנועת דגל ירושלים, אך ברובם הגדול היא כמעט שאינה תופסת מקום; וזאת מכיוון שרבים סבורים כי תנועה זו נכשלה ולא הותירה רושם, ומנמקים זאת בחוסר הכישרון הניהולי של הראי"ה (כפי שהוא העיד על עצמו). נראה כי תפיסה זו גרמה להתעלמות כמעט גורפת - גם בקרב ההולכים בדרכו של הראי"ה - מעשרות המכתבים המפורטים ומלאי התוכן והעובדות, שנדפסו ב"אגרות הראיה" לפני עשרות שנים, ופרסומים רבים נוספים. תנועה זו ומטרותיה היו המנוע לפעולות רבות מאוד של הראי"ה, הן בכתיבתו ובפרסומיו, הן בעניינים המעשיים הרבים שבהם עסק בגבורה ובמרץ בלתי־נדלים, כשהוא שואף כל העת לתחיית הקודש, המטרה שלשמה הקים את התנועה.

מרחב פעילותה והישגיה של התנועה בשנות קיומה היה משמעותי מאוד, ורעיונותיה ומטרותיה חשובים במיוחד כלפי ההווה והעתיד. ואכן, אף שבפועל חדלה התנועה מלהתקיים, הרי ששאיפתה הרוחנית והמעשית ממשיכה ללחוש בלבבות, בוקעת מדי פעם ואף נוחלת הצלחות מסוימות; בעיקר ממתינה היא למי שיממשו אותה, חרף המכשולים האדירים המונחים על דרכה. לכן, אף שהדיון מתמקד הרבה בעבר, עיקר משמעותו וערכו אמורים כלפי עתידו של העם השב לארצו בדבר ה'. לכך רומז גם שם הספר, "קורא לדגל", כְּאוֹמֵר: מרן הרב זצ"ל עודנו קורא להצטרף לדגל שהניף בעצמה רבה ובחזון צופה פני עתיד. ר"מ בר־אילן היטיב לסכם את רוחה של דגל ירושלים ומפעלותיה:

ברם, אף־על־פי שדגל ירושלים הפסיקה את חייה הארגוניים, מגמתה האידיאלית נשארה חיה וקיימת בלב מחוֹללהּ ומיסדהּ... כל פעולותיו בשש עשרה שנות שִבְתוֹ בירושלים... יש לראותן, כתוצאה ישרה של התאמצויותיו, שהתחיל בהן, עם יסוד "דגל ירושלים" (חזון הגאולה, עמ' יח-יט).

הרב וסרמן עוסק בנושא זה של דגל ירושלים למעלה מחצי יובל, שבמהלכן נחשף לרעיונות, תובנות ומסקנות על

המשך בעמ' 8 »

"על עצמי לספר לא ידעתי"

שלמה רוזנטלר: יו"ר הקהילה החדש

בישיבת מועצה שהתקיימה ב-24.2.20 נבחר שלמה רוזנטלר כיושב-ראש החדש של הקהילה. לבקשת מערכת חודש בחודשו, הוא מספר בקצרה על דרכו בקהילה עד עתה. אנו מאחלים לו הצלחה בתפקיד!

הגענו לקהילה לפני קרוב ל-40 שנה. לא היינו משכבת המייסדים, אבל הגענו בגל השני עם הקמת הבניין בהרצוג 22.

רוב השנים הייתי חבר מן המניין ומספר שנים הייתי חבר במועצה בתפקיד יחסית "רגוע", וכן חבר ועדת ביקורת.

בקיצור - נהניתי ממה שהקהילה עשתה עבורנו ולא הרגשתי בפעילות העצומה המושקעת על ידי לא מעט חברים לטובת בית הכנסת והמרכז הקהילתי.

בחפיפה הקצרה שעשיתי עד היום - גיליתי את העשייה הרבה של חברים רבים שמגלים הרבה אכפתיות לשמור על המקום כמקום תפילה מכבד ורצון להגדיל תורה ולהאדירה, וכן לבניית מרכז קהילתי עם חיי חברה ותרבות עם פניה לכל הסביבה. הכל עובד כמו מכונה משומנת, עם שיתוף פעולה יפה של כל הגורמים. שום דבר לא נעשה מעצמו.

על כל אלה עליי להודות לחברי הקהילה גם בשם עדנה וגם בשם כל הילדים שלנו.

אני מאד מקווה שנדע לשמר את הקיים, ואם נצליח גם לבנות נדבכים נוספים - יהיה זה שכרנו.

הנ"ל נכתב לפי בקשת המערכת לפני התקופה ההזויה שכולנו חווים. למרות זאת אני משאיר את הטקסט שמתאים יותר לימים רגילים - מתוך תקוה שנחזור כולנו במהרה לחיי שגרה בריאים ושלמים, ושנחזור לאתגרים שאנחנו יודעים איך להתמודד אתם.

יו"ר הקהילה החדש שלמה רוזנטלר

בעומק, בחום ובחכמה

חייה של יוכבד אורון

יוכבד נולדה בשנת 1935, כ"א באדר א' תרצ"ה, בעיר קורוב שבפולין, להורים מבוגרים במיוחד - יהודה ולאה רחלסמן, בת עשירית לאביה ורביעית לאמה. כשהייתה בת שנה וחצי עלתה עם הוריה וארבעה מאחיה לארץ ישראל.

שלושה מאחיה המבוגרים, שלחלקם היו כבר ילדים, נישארו בפולין ולא שרדו את השואה. יוכבד אמרה תמיד שהיא לא מ'שרידי השואה' ששרדו אותה, אבל היא 'ניצולת שואה' שבעלייה לארץ, ניצלה מהשואה.

כבר בגיל 5 נכנסה לכיתה א' וכבר אז נתגלה, כנראה, כישרון השירה שלה, שכן לפי הסיפורים שאחיותיה סיפרו, היו מעמידים אותה על כיסא והיו מבקשים ממנה לשיר לפני כולם.

כילדה בת עשר תמכה בהוריה המבוגרים שניסו עדיין להתאקלם בארץ והיא ניהלה בפועל את הבית.

בשנת תש"ח, שנת הקמת המדינה, סיימה את לימודי בית הספר היסודי "מזרחי" בבני ברק. ועל כך תמיד אמרה שהיא מרגישה שזכתה זכות מיוחדת לחיות בארץ בזמן הקמת המדינה ולהיות חלק מהמחזור הראשון שמסיים בית ספר יסודי במדינת היהודים.

אחרי סיום בית הספר היסודי קיבלה מילגה מלאה ללמוד בתיכון וכך יכלה לסיים את תיכון "צייטלין" בהצטיינות ולהמשיך משם ללימודי הוראה בסמינר תלפיות, שהפך במרוצת השנים לבית שני שלה. זמן לא רב לאחר שהוכשרה כמורה ולימדה בבתי ספר יסודיים בצפת וברמת גן, קרא לה מנהל הסמינר, ד"ר מוריאל, כשהיא צעירה במיוחד, לחזור לסמינר תלפיות להיות מורה ומרצה ללשון, והיא בילתה שם שנים רבות כמורה, מרכזת ומנהלת, כשהיא מכשירה דורות של מורות.

אחרי שחזרה משנתיים של שליחות בניו יורק בארה"ב, התחתנה יוכבד עם יהודה אורון, קיבלה באהבה את ילדיו שלמה ודיצה וילדה את גיל ורותי. ב-1972 נסעה שוב לניו יורק, הפעם עם משפחתה, ושם לימדה בתיכון יהודי והטביעה את חותמה, כמו במקומות רבים אחרים שעברה בהם.

כל דבר שעשתה - לימודים, שירה, עבודה, הוראה, דברי תורה, טיולים, חברויות, גידול

אזכרה ליוכבד אורון — צילום: אלדן מידן

ילדים, נכדים ונינים, היה תמיד בהצטיינות מיוחדת, בעומק, בחום ובחכמה ובאופן שתמיד נחרט, השפיע והשאיר חותם.

הייתה ביוכבד אופטימיות אינסופית, תמיד ראתה את חלקה המלא של הכוס, גם כשלאחרים היה קשה להבחין בו. היא מיעטה מאד לבקש עזרה, ואף פעם לא הראתה איזושהי מרירות, קושי או מצוקה. כשיהודה ז"ל חלה והתחיל בהידרדרות, טיפלה בו בבית במשך שנים במסירות אין קץ, באהבה גדולה ובלי להתלונן, בלי לבקש עזרה מאף אחד, כשביתה ממשיך להאיר פנים, להיות חם ואוהב.

האהבה של יוכבד למקורות היהודיים ובמיוחד ללשון העברית, לדיוק, לדיקדוק ולבלשנות הייתה גדולה וסוחפת. השפה הייתה מגרש משחקים בשבילה ומקור בלתי נדלה לחידודים, חידושים, הברקות ומשחקי לשון. במשפחתה, ברור היה שכל שאלה שנוגעת לשפה העברית מופנית לסבתא יוכבד, ואם טועים בהגייה או בהטייה של מלה או מספר, מברכים על כך שסבתא לא שמעה את הטעות...

יוכבד ובעלה היו ממייסדיה ובוניה של קהילת "גבורת מרדכי" שקמה לפני כחמישים שנים - קהילה שאותה אהבה יוכבד אהבה גדולה. יוכבד התייחסה אל הקהילה ואל בית הכנסת כאל בית ומשפחה ואלה היוו חלק משמעותי מאד מחייה עד יומה האחרון. הקהילה העניקה לה רבות והיא השיבה לקהילה אהבה ונתינה והייתה פעילה מאד לאורך השנים במתן שיעורים, ניהול המועדון, חברות בוועדות, עריכת המידעון, קריאה באירועים ועוד. בשנים האחרונות הייתה מאושרת במיוחד לראות ילדים קטנים בבית הכנסת בשבת שרים 'אדון עולם' ו'אנעים זמירות', והיא רוותה נחת גדולה מהתפתחות הקהילה והמשכיותה.

יוכבד נהגה לומר שכמו רבים גם היא מתפללת לאריכות ימים, אבל התניתה זאת בכך שיורידו את האות 'ריש' מהמילה אריכות ותינתן לה 'אריכות' כל עוד יש גם 'איכות'. היא התפללה שלא תהפוך לנטל על מישהו. נראה שהתנאי שהציבה התקיים ויוכבד חיה חיים מלאים, עצמאיים ומשמעותיים עד יומה האחרון והייתה עוגן לחברותיה וחבריה מכל שלבי החיים וכן למשפחתה, לילדיה - שלמה, דיצה, גיל ורותי, לנכדים ולנינים, לאחייניות ולאחיינים שכולם אהבו אותה אהבה גדולה, באופן יוצא דופן.

יוכבד נפטרה בפתאומיות בט"ז טבת תש"פ

יהי זיכרה ברוך

ילדיה: שלמה, דיצה, גיל ורותי

ברכת יישר כח למשפחות קורל ונוימן

על חידוש הפרוכת, כיסוי הבימה ועמוד התפילה בבית המדרש.

לעילוי נשמת הוריהם:

מרים ונתן קורל זכרונם לברכה

חידוש הפרוכת — צילום: אלדן מידן

קייטנת מה???

קייטנת אולטראסאונד !

- מערכת חודש בחודשו -

מזה כמה שנים משתתפים אחדים מילדי הקהילה בחופשה שלפני חג הפסח בקייטנה יוצאת דופן - "קייטנת אולטראסאונד" בבית החולים שניידר. "הקייטנה" היא למעשה חלק מסמינר לרופאים, לתרגול שימוש באולטראסאונד ברפואה דחופה.

מזה כשיר האולטראסאונד קיים כבר עשרות שנים ובמשך זמן רב שימש בעיקר מומחים ברדיולוגיה.

בתחילת שנות ה-2000 התחילו רופאים בצפון אמריקה להשתמש במכשיר לאבחון מהיר ברפואה דחופה, ליד מיטת החולה, בתחילה במבוגרים, ולאחר כעשר שנים, גם בילדים. באותה תקופה היה חברנו רופא הילדים ד"ר רון ברנט בטורונטו, במסגרת התמחות על, ושם למד את השימוש באולטראסאונד לאיבחון אצל ילדים המגיעים לחדר המיון. בשובו לארץ החליט להטמיע את השימוש הזה גם במערכת הרפואית בארץ, ולשם כך התחיל לקיים סדנאות לימודיות לרופאים בנושא. בתחילה היה מדובר רק ברופאי רפואה דחופה, ובהמשך - גם במומחים אחרים.

הרופאים בארץ נענו בדרך כלל ברצון ובשמחה, וזאת בניגוד למצב בטורונטו, שם היה קשה יותר להתגבר על התנגדות מצד הרדיולוגים והקרדיולוגים, שחששו מפני פלישה לתחום שהיה בבלעדיות שלהם עד אז. בארץ, אומר רון, העומס כה רב, שכולם שמחים על כל רעיון שיכול לסייע. בעזרת השימוש באולטראסאונד יכול רופא בחדר מיון לאבחן בעצמו מצבים שבעבר הצריכו להזעיק רדיולוג כונן כדי שיבצע את הבדיקה. כך כולם - הרופאים וכמובן החולים - יוצאים נשכרים.

בעקבות התפשטות השימוש באולטראסאונד נוצר צורך בהכשרה. ד"ר ברנט, המכהן כיום כנשיא הרשת העולמית P2Network, העוסקת בקידום השימוש באולטראסאונד לצד מיטת המטופל, מביא מדי שנה כמה מומחים מחו"ל לארץ ליומיים-שלושה לסדנה מרוכזת. בנוסף ללימודים תיאורטיים, יש צורך באימון מעשי - וכאן נכנסים הילדים לתמונה. הילדים, במגוון גילאים, באים לבית החולים שניידר, שוהים בזמן ההרצאות במרכז המשחקים "סטארלייט", ובהמשך מאפשרים לרופאים לתרגל עליהם את השימוש במכשיר. הם גם מקבלים הזדמנות "לבדוק את עצמם" ולראות את ההדמיה על גבי המסך. ובסוף הסדנה - הולכים כולם למתחם הבאולינג הסמוך לבית החולים. על הקייטנה מנצחת - מי אם לא - העזר כנגדו של רון, חברתנו אורית הבלתי-נלאית.

ושוב - כולם יוצאים נשכרים: הרופאים מתאמנים; הילדים משחקים, לומדים ועוברים חוויה; הגדולים יותר - תלמידי י' - מקבלים שעות זכות במחוייבות האישית; וההורים - נהנים מ"סידור" לילדים בחופשת הפסח... ■

ילדי קייטנת האולטרסאונד צילום: משפ' ברנט

מועצה חדשה והנהלת חדשה

להלן רשימת חברי הוועדות והאחראים על התחומים השונים בבית הכנסת:

יו"ר העמותה	מזכירי העמותה	יו"ר ועדת ביה"כ	יו"ר ועדת הכספים	גזברית	יו"ר ועדת בניין	יו"ר ועדת התרבות
שלמה רוזנטלר	ישראל שטינמץ ויעל לרנר	משה רונן (בגיבוי יגאל סבג)	ארז קוטנר	ברברה ברקוביץ	מלכה ניוסטדטר	אליהו ארנפלד (ארני)

ועדת תרבות	אורית ברנט - **מרכזת פעילות ילדים**; יהודית שטרן; גידי פרישטיק; יעל לרנר **חברי ועדה שאינם חברי מועצה** - אילן אחיטוב יעקב שטרן - **מרכז פעילות לצעירים**; נחמיה נוי; אראלה נאור
ועדת ביה"כ	עמירם סבן, יהודה תשובה מלכה ניוסטדטר - **אחראית עזרת נשים** **אחראים נוספים:** ישראל גולדפרב - **גבאי ספרי תורה** אלון שטרן - **אחראי על הקוראים בתורה** אלדן מידן - **אחראי עליות לתורה, יארצייטים וכיבודים**
ועדת כספים	יעל לרנר; קובי בן ארי
ועדת בניין	משה בורשטיין **חברים נוספים שאינם חברי מועצה** - נחמיה נוי; עזרא דורי
ביטאון הקהילה	**עורך ראשי** - אילן אחיטוב **חברי מערכת** - רחל גיא, אראלה נאור, איילת סקסטין, אלדן מידן, בקי באומל **צילום** - רינת טואיטו, מימי נוי
ספרייה	פרדי אלגמיל, עמירם סבן **אחראי רכישת ספרים** - גידי פרישטיק
קופת צדקה	עמירם סבן; ארני ארנפלד; ישראל לקס

יציאת אתיופיה

לקראת חג יציאת מצרים, משתפת אותנו חברתנו ענת בר-סלע בסיפור המסע שלה לארץ ישראל, דרך המדבר והסכנות, וגם גילויי ההשגחה

- ענת בר סלע -

נולדתי בחבל גונדר שבאתיופיה בשנת-1974 בשם מנאלו. בגיל 7 הלכתי לבית-ספר ובמקביל הייתי רועת צאן. באחת הפעמים פגשתי באריה ישן, שעד היום אני לא מבינה איך יצאתי ממנו בחיים. כל שישי אחרי ארוחת שבת אבא היה עולה להתפלל על ההר הקרוב וחוזר בשבת בבוקר. כילדים התלווינו אליו מדי פעם למשחקים לאור ירח.

בערך בגיל 8 אחרי יום כיפור, בערב שבת חלמתי חלום שבו פרח שעועית מסתלסל מן השמיים עד לגובה שלי ואז נתפס על מטה עם ידית כסף, שמבשר לנו שתהיה לנו עזרת ה'. ובאמת החלו ההכנות לקראת העלייה. מכרנו את הנכסים - בעיקר צאן ובקר - וחלק מהאדמות. באחת מהמכירות היה אדם שרצה עסקה מסוימת שנעשתה עם אחר ולא אתו. הוא כנראה היה זה שהצית את הבתים: שלנו, של סבתא ושל אחי הבכור, שהיו בשורה אחת עם כיוון הרוח. כשהוציאו אותי מהבית בגלל השריפה לא הבנתי למה מוציאים אותי מהמיטה וחזרתי לתוך הבית. למזלי בן משפחה שם לב לכך ונכנס להוציא אותי, הפעם מחוץ לגדר עם הציוד.

ברוך ה' לא היו אנשים שניזוקו אבל בעלי חיים נשרפו, וכך גם רוב הכסף שהיה מיועד עבור המסע.

אחי הבכור היה מנהיג המשפחה והוא אמר שעכשיו כבר לא ניתן לסגת מהתוכנית, ללא כסף וקרקעות, ולכן - לצאת עם מה שנשאר! למרות שאחי היה ממש חולה מזה זמן, היה ברור לו שעדיף שננסה ואולי נצליח מאשר להישאר בין הגויים ללא אפשרויות.

עברנו אל גיסתו של אחי, שביתה היה קרוב למסלול המסע, כדי להתארגן על הציוד מחדש ולסדר עם מורי הדרך.

לאחר חודשיים יצאנו סוף סוף למסע המיוחל והמרגש מכל. כל אחר הצהריים כולם מסתובבים עם פרפרים בבטן ונפרדים מהמשפחה המארחת.

עם רדת החשכה יצאנו ואיתנו גם הגשם שהחליט ללוות אותנו. ההליכה המהירה, הלחץ להספיק להגיע לפני עלות השחר לביתם של מורי הדרך, היה אדיר. אחותי, שהצטרפה אלינו עם ארבעה מילדיה בהיריון בחודש תשיעי ללא בעלה ובנה שנשארו מאחור, נאלצה גם היא להגביר מהירות. היא הרגישה שאסור לה להיות הגורם לעיכוב ולכן גם כשהלכנו בין הסלעים והעצים לא נשארה מאחור. מרוב השתדלות באחת הפעמים שנשענה על היד בסלעים האגודל שלה פשוט יצא מהמקום ורק העור בעצם החזיק אותו. אך היא עדיין מנסה לא לעכב ולא מודיעה. לאחר זמן מה הכאבים גברו ואז היא אמרה שכנראה איבדה אצבע, כי היא נשלפה מהמקום. למזלנו אחד ממורי הדרך ביקש לראות את האצבע, ופשוט משך והאצבע חזרה למקום כאילו דבר לא קרה וכך גם הכאב פסק. ואכן הגענו לביתם של מורי הדרך לפני שהכפר התעורר. סגרו אותנו בבית עד הערב, וכך יצאנו שוב בערב השני, כאשר הפעם המטרה היא לצאת מהאזור של הכפרים בכלל.

המטרה הושגה וכך הגענו אל תוך קרחת יער קסומה שהיה בה אגם. ההורים החלו לארגן את ארוחת הבוקר עם טקס הקפה כשאנחנו הילדים נהנים מהמים הקרירים והשמש החמימה. אחה"צ כבר המשכנו במסע.

ובינתיים בישראל...

חברנו מייק גיא, שהכיר מקרוב את המבצע להעלאת יהדות אתיופיה, מספר על הצד הארגוני של המבצע

סאגת עליית יהדות אתיופיה שהתרחשה בעיקר בין 1973-1991 הינה מן המרתקות בתולדותיה של מדינת ישראל. לא היה אח ורע לאירוע זה חוץ אולי מיציאת מצרים והעלייה לארץ של שרידי השואה באירופה אחרי מלחמת העולם השנייה.

עולים למטוס באדיס אבבה צילום: נתן אלפרט, לע"מ

הקהילה - כמעט כולה - קמה על הרגליים והתחילה ללכת ל"ירוסלם" - ירושלים. הם לא היו נרדפים אלא המשיכה לארץ היא זו שהניעה אותם. רובם הלכו בדרך לא דרך, עם אויבים וסכנות רבות בדרך. אלפים מתו במדבריות גם מצמא ורעב, עד שהגיעו למחנות הפליטים הקשים. אחדים יצאו דרך קניה ואחרים בטיסות אזרחיות רגילות מאדיס אבבה או חרטום בעזרת ארגוני פליטים וסעד זרים. שליחי המוסד יצרו קשר עם היהודים במחנות הפליטים, הקימו ועדות מתוכם, דאגו לספק להם מזון, תרופות וכסף, ובהמשך להבריח אותם החוצה מהמחנות, למנחתים מאולתרים שבהם נחתו מטוסי הרקולס של חיל האוויר, להביא אותם לחוף הסודני ולפנות אותם בעזרת שייטת 13 באניה שחיכתה להם בים או בטיסות סדירות בעזרת ארגוני סעד בינלאומיים. אמנם היהודים התחילו לצאת לדרך אבל מדינת ישראל ארגנה מבצע עלייה והצלה שהיה אולי המבצע הגדול, הממושך והרחב ביותר בתולדות המדינה. לא שכיח שמדינה מפעילה כל משאביה להציל "אחים" - ואכן כל יחידות הביטחון שהשתתפו במבצע, שנמשך כעשרים שנה, קראו למבצע "מבצע אחים". השתתפו במבצע המוסד (שניהל), צה"ל - חיל האוויר, שלדג, חיל הים כולל שייטת 13 ועוד. כל מי שהשתתף במבצע מדבר על המבצע עם ניצוץ בעיניים - הפעם פעלו להציל חיים ולא להרוס חיים. לכולם מקום חם בלב לבני הקהילה שהפגינו נחישות אדירה, משמעת, כוח סבל ואהבת "ירושלים-ישראל" ללא גבולות.

"רצנו אל תוך החושך, עלטה מלאה שרק הבגדים הלבנים נראו בה, ולפתע ראינו את המטוס הכי ענק שראיתי"

לאחר יומיים הגענו לאמצע צלע הר שמכוסה בעצים והיינו מאוד רגועים, כשלפתע הגיח מאחורינו איש שהיה עם סוס ונשק, כנראה עקב אחרינו עד שהגענו למקום שאיש לא יוכל לעזור לנו, אך הקב"ה כן עזר! הוא אמר שהוא צריך סוס ורוצה לקנות את שלנו. הסברנו לו שאנחנו לא מעוניינים למכור, וצריכים אותם עבור הילדים והציוד, אך הוא מיאן לקבל סירוב והמשיך תוך כדי הליכה להכריח אותנו "למכור" לו סוס. ואז, משום מקום, ירדו מראש ההר חמישה צעירים, שנקראים "יהבה", מורדים בשלטון. כעת הבנו שהסתבכנו - זה לא איש אחד אלא עוד חמישה עם נשקים. הם שואלים: "מי אתם?" ואנחנו עונים שאנחנו עוברים לאזור אחר של המדינה וכפי שהם רואים, עם כל המשפחה והציוד שלנו. ואז מפנים את אותה השאלה אל האיש שמזדנב לנו ומטריד, אך הוא לא בדיוק עונה ואנחנו בעצם עונים במקומו. אומרים להם שהוא מטריד אותנו ולא מאפשר לנו להמשיך במסע.

עכשיו נשאר לנו רק כוח התפילה של אבא וכולם, שיקרה כאן נס. לפתע חוזרים אליו ואומרים לו שיחזור לאחוריו ואוי אם יקרה דבר או חצי דבר למשפחות האלה, דמו בראשו, ותוך כדי שהנשקים שלהם מופנים אליו הוא חוזר לכיוון שבא ממנו, ואנחנו כלא מאמינים ממש, ממשיכים ומקווים שזה לא חלום!

לאחר יומיים נוספים אנו מגיעים לגבול ומתכוננים לפרידה ממורי הדרך, אך בדיוק כשאנחנו עומדים לצאת אל הדרך הראשית מהיערות רואים את חיילי הגבול צועדים בטור שנראה כאינסופי. הם הולכים כל כך קרוב אלינו אך עיניהם סומות ולא רואים אותנו (אם היו רואים אותנו, הגברים היו נלקחים לצבא, הנשים לכלא והילדים - ה' יודע!) וכך, לאחר מה שנדמה כמו נצח, הסתיים טור חיילי הגבול ויצאנו אל הדרך הראשית. מורי הדרך המשיכו איתנו עוד קצת, ואז נפרדנו מהם כשהם מקבלים את שכרם עם הסוסים.

לאחר זמן קצר הגענו לגבול עם מחסום וחיילים סודנים. נשאלנו מי אנחנו ולאן מועדות פנינו? ענינו שאנחנו אתיופים שמעוניינים להגיע לסודן לבדוק את מזלנו במדינה הזו, אך הם לא הסכימו לקבל אותנו ואמרו שהכניסה מותרת רק ליהודים מאתיופיה אך לא לשאר האזרחים, ונוכל להיכנס רק אם אנחנו יהודים. חשבנו לעצמינו כנראה זה מלכודת לבדוק אם אנחנו יהודים או לא וכך להסגיר אותנו ולכן סירבנו לומר שאנחנו יהודים, אך החייל התעקש שנחזור על עקבותינו כי אין סיכוי אלא אם... לבסוף אמרנו שאנו אכן יהודים, ותוך כדי ראינו מרחוק יהודים אחרים שבאים אלינו כדי להרגיע ולעדכן שזה בסדר.

וכך נכנסנו לשטח סודן וקיבלנו אוהלים להקים ותוך כדי החל הגשם לרדת - וגם הצירים של אחותי. בתוך אוהל בגשם זלעפות נולד תינוק בריא ושלם. יום למוחרת עם תינוק בן יומו העמיסו אותנו על משאית שחלקה האחורי פתוח, דחוסים כמו סרדינים לנסיעה בדרך עפר כ-3 שעות, למרכז פליטים. כל משפחה קיבלה בקתה וגם קמח ושמן מהצלב האדום.

במרכז הייתה קדחת וכל יום אנשים נפטרו כמו זבובים. אנשים כבר לא יצאו למצוות ליווי המת, ורק הקרובים ביותר יצאו לבצע את הקבורה. כמעט כולם חלו, ואלה שעברו אותה שרדו. בתוך הבקתות יכולנו לראות נחשים הולכים בין החריצים של האדמה החרוכה מרוב חום והקש של קירות הבקתה. לאחר זמן מה העבירו אותנו ל"אמרקובה" ושם אני חליתי בקדחת. באחת הלילות שני הורי מחזיקים אותי כשאני גוססת והם די רואים כבר את הסוף כשלפתע אני קוראת לאימי בלחש ממש שאני רעבה, אימי שלא האמינה למה ששמעה הרטיבה את האנג'רה במים ונתנה לי מעט. למוחרת בבוקר כששרדתי ההורים כבר התעודדו, למרות שעדיין לא חזרתי לעצמי. שם גם קרה שמחלקי המזון פספסו אותנו וכך נתקענו חודש ללא אוכל כשאימי ואחותי, שבסך הכל הייתה בת 12, מכתתות רגליים ומבקשות אוכל בתמורה לעבודות בית. יום

המשך בעמ' 8 »

ענת בר סלע — צילום: מימי ניי

מפת אתיופיה על הגבול עם סודן — מקור: ויקיפדיה

יציאת אתיופיה/

המשך מעמ' 7 »

אחד הגיעה משאית וכל מי שלא הצליח להסתתר במקום אחר נלקח לאזור אחר בסודן. שם אמא חלתה ושוב אחותי יוצאת להציל אותנו וכך קרוב לשנה בסודן. אחי, שדווקא אזור סודן היטיב עימו, בא אלינו וזירז אותנו לחזור למרכז הפליטים כי כמעט כולם כבר עלו. כל לילה אנשים החלו להעלם ולא חזרו וכך גם אנחנו לילה אחד נקראנו להיות מוכנים ובחצות הלילה רצנו אל תוך החושך, עלטה מלאה שרק הבגדים הלבנים נראו בה, ולפתע ראינו את המטוס הכי ענק שראיתי. כולם עלו ביחד די נדחפים, נדחסים. לפנות בוקר נחתנו ברומא, ולאחר מספר שעות עלינו שוב על טיסה והגענו לארץ, בשעות היום. וכל מה שאני זוכרת זה ההורים שהשתחוו ונישקו את האדמה והרימו ידיים לשמיים והודו לה'.

בארץ הגענו לאשקלון ולאחר כשלושה שבועות עברנו לנהריה לשנה (שם אבי ראה בפעם הראשונה בחייו יהודי מחלל שבת! מישהו שהיה נראה לו עם כיפה וזקן מציע להם לנסוע אתו לבית הכנסת בשבת, שוק!!! וכשיותר מאוחר מערערים על יהדותנו אבי עירער בחזרה). חזרנו לאשקלון לשנתיים וחצי בקרוונים ואז לדיור קבע בראשון לציון. למדתי בפנימייה, למרות שבדיעבד זאת היתה טעות ומתכון לאיבוד הזהות. סיימתי תואר ראשון בלוגיסטיקה וכלכלה בבר אילן ועבדתי בבנק הפועלים כ-15 שנים.

אני נשואה לגרשון ואמא למאיר הגאון, מוריה ורננה המדהימות, ללביא המצחיק, ושמחה, אין צורך לתרגם, השמחה של הבית. תודה שקראתם עד כאן, קהילה מדהימה. זכות אבות שלי ושל גרשון הביאה אותי לגור בקרבכם. תודה! ■

קורא לדגל/

המשך מעמ' 3 »

אודות שיטתו הרוחנית־מעשית של הראי"ה בכל עומקה, מורכבותה ועדינותה. לאחר שנים של איסוף חומרים, לימוד של כתבי הראי"ה וספרים נוספים הקשורים לדגל ירושלים ומחקרים שנכתבו עליה, מוגש פרי עמלו לקוראים. בספר מסמכים רבים שטרם התפרסמו, או שהתפרסמו בעבר בבמות שנשכחו, ולצדם נתונים ופרטים על היקף התבססותה של דגל ירושלים, הישגיה הגדולים והסיבות לכישלונה הארגוני־מעשי. ■

המלצה לטיול

אתר ראשונים

- יואב יאיר, מורה דרך מוסמך -
צילומים: יואב יאיר

"ובכלל יעשה המושב הזה רושם טוב מאוד על כל רואיו, כי הוא המושב האחד בארץ הקודש, אשר יושביו המה איכרים פשוטים ותמימים, ועובדים את אדמתם בחפץ לב וברצינות ונהנים מיגיע כפם, ויראו לכל באי עולם כי מוכשרים הם אחינו לכל עבודה קשה בשדה, מוכשרת היא ארצנו העתיקה להשביע לחם את עובדיה העודרים וחורשים וזורעים את אדמתה בלא לב ולב ובלא חשבונות רבים." {האסיף 6 תרנ"ד 1894}

הפעם אייחד את סיורנו למושבה מזכרת בתיה. תחילת הרעיון להקמת המושבה מזכרת בתיה נעוץ ביוזמה של הרב שמואל מוהליבר, שפעל בכל מרצו כדי לעשות נפשות לרעיון הפיכת אדמת הקודש לאדמה חקלאית, ובפגישה בינו לבין הברון רוטשילד בשנת 1882. הרב מוהליבר היה אחד ממנהיגי "חיבת ציון" בעיר ראדום שבפולין. פגישתם הגורלית של הרב מוהליבר והברון רוטשילד בשנת 1882 סייעה להתגייסותו, להשפעתו ולתמיכתו המכרעת בהתיישבות בארץ ישראל. הרב, באמצעות שליחו יחיאל בריל, הציע לעשרה איכרים צעירים, דתיים ונמרצים מפבלובקה להתיישב בארץ ישראל, הם ומשפחותיהם, ולהקים מושבה חקלאית. בדצמבר 1883, ד' בטבת תרמ"ד, הגיעו האיכרים למקווה ישראל, ובאותה עת נמצאו ונרכשו 2660 דונם מהכפר הערבי "עקיר". כך החלו לעבד את האדמות, ובשלב מאוחר יותר החלו בבניית בתיהם והבאת משפחותיהם אשר מנו 110 נפשות. האיכרים קראו למושב "עקרון" כי ייחסו את המקום לעיר המקראית עקרון. בשנת 1887, לבקשת הברון, שונה שמה של המושבה ל"מזכרת בתיה", על שם אמו של הברון, בתיה. המושבה נוהלה על ידי פקידי הברון וחיכוכים רבים התפתחו בינם לבין איכרי המושבה בעניין סוגי הגידולים החקלאים ובנושא "פולמוס השמיטה".

1 את סיורנו נתחיל ברחוב רוטשילד בבית הכנסת הגדול, שנבנה לבקשת התושבים בתרומת הברון ונחנך בשנת 1928. הוא מילא תפקיד חשוב בחיי המושבה כמרכז דתי. בית הכנסת נבנה בסגנון אקלקטי. צורתו החיצונית מזכירה מצודה אירופאית בצריחיה ובגגה המשופע. בחזית הבניין משולבים קישוטים מהמסורת היהודית

דוגמת המנורה, לוחות הברית וחנוכייה על הגג. כיום בית הכנסת סגור בשל מצבו הבטיחותי, תוך ציפייה לתיקון הנדרש. בית הכנסת שימש גם כסליק מחבוא לנשק בלתי חוקי ובמלחמת העצמאות תיפקד כבית חולים שדה ואושפזו בו בעיקר הפצועים מקרבות לטרון.

2 תחנתנו השנייה היא כיכר זרחי, שבה משולבים כלי חקלאות המאפיינים את המושבה בראשיתה, הכיכר נקראת על שם זרחי מלר, ממייסדי המושבה, איש יקר ורב מעשים שפעל רבות לקידומה של מזכרת בתיה.

3 נמשיך לצעוד לאורך רחוב רוטשילד ונצפה בבית הספר הראשון שהוקם לילדי המושבה. הנה מלות המנון בית הספר: "האספו גבורי חיל, אל שדה קטל לגשת/ הלחמו יומם וליל, ארץ מולדת לרשת/ אם כי רבו צרינו, העומדים לנו מנגד/ אל יפול בנו רוחנו, מפחד בוגדי בגד".

הבית שבחזיתו נבנה לפקיד הברון אברהם בריל וכשזה עזב, המבנה הוסב לבית ספר. בחצר מוצבות שתי בריכות שהזרימו בעבר מים לתושבי המושבה. בתקופת מלחמת העולם הראשונה בית הספר שימש למגוריו של הקצין התורכי ומרתפו שימש כבית כלא.

4 בתחנתנו הבאה לאורך הרחוב נצפה ב"קזרמות" המקוריות. הרחוב הכיל ארבעה בתי מגורים טוריים בעלי שתי קומות

וביניהם שני מבני ציבור. המבנים שימשו כבתי מגורים וכונו "קזרמה" (קסרקטין צבאי ברוסית) ובחזיתם שולבו גם הרפתות.

5 תחנתנו הבאה היא מוזיאון המושבה על שם ערן שמיר, בן המושבה. הבניין היה אחד משני הבניינים הציבוריים הראשונים במושבה ועבר גלגולים רבים. בעבר שימש את "בית הפקידות" שיועד לפקידי הברון. המוזיאון צנוע וחושף בפני המבקר את הווי המושבה, בתיעוד, בתמונות ובמוצגים אותנטיים. הוא מציג את הוגי המושבה ואת עשרת מקימיה, את התקנון שעל פיו ניהלו המייסדים את חייהם ועוד. המוזיאון נקרא על שמו של סרן ערן שמיר, שגדל במושבה ושאהב את תולדותיה, הטבע והסביבה. ערן היה סגן מפקד סיירת צנחנים ונפל בקרב בלבנון ב-ט' אייר תשנ"ז.

6 מדרום למוזיאון נמצא מבנה המרפאה ובית המרקחת של המושבה. אחת לשבוע היה מגיע למושבה רופא מראשון לציון ובשאר ימות השבוע היה גר בקביעות במושבה החובש. הוא גר בקומה העליונה של הבניין ובקומת הקרקע הייתה המרפאה. הידע המקצועי של החובש ומגוון התרופות שעמד לרשותו היו דלים מאוד: שמן קיק, כינין, טיפות עיניים ומשחה לפצעים שרקח בעצמו...

7 נמשיך לרחוב המייסדים בסמוך לבית משק הברון. האטרקציה הבאה היא הבאר הראשונה "באר האנטיליה" ששוחזרה בשנת 1994. "באר האנטיליה" נחפרה לעומק 30 מטר והופעלה באמצעות שני גלגלי שיניים ענקיים שלאחד מהם נרתמו אתון או שור. המים הועלו ממנה והוזרמו לבריכה. אם אין בקרבת מקום אתון או שור נוכל לנסות לרתום את עצמנו לבול העץ ולסובב את הגלגל. שלושה סיבובים מייגעים ישתלמו ויעלו מים מהבאר העמוקה בתיבות עץ. המים נשפכים למאגר בריכה צמודה. משם לקחו אותם לבתי היישוב ולשטחים החקלאיים. אזור זה שימש כמרכז החברתי של היישוב לזקנים ולצעירים כאחד.

8 מכאן נמשיך לרחוב נתיב השיירות ונפנה שמאלה. בפינת הרחובות הגורן ונתיב השיירות נמצא גן הברון, יעדנו הבא. הגן הוקם בשנת 1890 כשילוב של משתלה לעצי מטע וחוה לאקלום צמחי נוי ובושם. כיום הגן ממתין לשיפוץ ולחידוש ימיו כקדם. כאשר הוטל המצור על ירושלים במלחמת העצמאות, התארגנו "ההגנה" והפלמ"ח להעברת מזון ונשק לבירה. נתיבן של השיירות עבר ברחוב זה. מול הגן מוצב משוריין ופניו לירושלים, זכר לימים שבהם הייתה הדרך מתל אביב לירושלים חסומה על ידי הכפרים הערביים סלמה, יאזור ועוד. "הגענו לעקרון בשש בבוקר...רק פשטה השמועה שאנשי השיירה יישארו ללון בעקרון, הציפו אותנו בני המקום בהזמנות לבתיהם. האכילו אותנו מכל טוב ופינו לנו מקום לינה בפינה הנוחה ביותר בבית..."{יונה גולני, מיומנו של נהג תש"ח}.

9 מכאן ניסע לבית הקברות המקומי. מעין מוזיאון בו חבויה היסטוריה רבת שנים של המייסדים החלוצים. המדרש מספר: "משל לאב ובנו שהלכו בדרך, התייגע הבן ושאל: מתי מגיעים לעיר? והאב עונה: בני, סימן זה בידך: אם ראית בית קברות, סימן שהמדינה קרובה אלינו". בכניסה מקדמת אותנו אנדרטה צנועה ליהודי פבלובקה שנספו בשואה, כולם ביום אחד ב- 12.11.1942. נפסע בין המצבות הלבנות המיוחדות שנראות כהכלאה בין סרקופג לאיגלו (ייתכן שזו הייתה שיטת הקבורה בפבלובקה בשל השלגים) ונראה שמות משפחה רבים חוזרים על עצמם, שמות המייסדים החלוצים שהעמידו דורות וצאצאים רבים. במרכז בית העלמין מתנשאת אחוזת קברו של הרב מוהליבר, רבה של קהילת ביאליסטוק, האיש בעל החזון שממנו התחיל הכול. במרחק קצר נמצאים קברו של סא"ל יואב שחם שנהרג ב-1966 ב"פעולת סמוע", קברו של סרן ערן שמיר וקברו של רפאל מוסקל, לוחם סיירת אגוז, שנהרג במלחמת לבנון השנייה.

כיום מזכרת בתיה היא מושבה מתפתחת, ירוקה, משלבת איכות חיים, נגישה ומזמינה. יש לציין שהמושבה הוותיקה שודרגה באמצעות שימור המבנים הישנים האותנטיים המספרים את סיפורה של המושבה וחלוציה. מהנה ונעים לטייל בינות לבתים כשכל מבנה ושלט הוא סיפור בפני עצמו. נצדיע לחלוצים המייסדים על הקמת המושבה למרות כל האילוצים ומהם נלמד ונחנך.

■ yoavyair@walla.com, 053-2503512

פינת המתכון בקהילה

בקי באומל מגישה לנו הפעם מתכון לפסח בלי אף גרגר קמח:

עוגת שוקולד לפסח

מצרכים

500 גרם שוקולד
100 גרם חמאה
6 ביצים מופרדות
100 גרם סוכר
150 גרם שמנת מתוקה
כפית תמצית וניל
תבנית אפיה משומנת 24 ס"מ

אופן הכנה

* מחממים את התנור ל-180 מעלות צלזיוס
* ממיסים את השוקולד והחמאה בסיר או במיקרו בפולסים קצרים. להיזהר לא לשרוף את השוקולד
* מקררים את השוקולד לטמפרטורת החדר
* מקציפים את החלמונים עם הסוכר ומוסיפים את השוקולד המומס. מערבבים פנימה את השמנת והוניל
* בקערה בנפרד מקציפים את החלבונים והמלח לקצף יציב
* מעבירים 2 כפות מקצף החלבונים לתערובת השוקולד ומקפלים בעדינות
* מקפלים לתערובת השוקולד את שאר החלבונים

משטחים בתבנית ואופים למשך 35 דקות עד שהעוגה מתייצבת. מקררים את העוגה למשך שעתיים לפחות.
מפדרים באבקת סוכר או מקשטים בקצפת במתיקות מעודנת.
ניתן להגיש את העוגה קרה או בטמפרטורת חדר.
להכנת גרסה פרווה של העוגה יש להמיר את החמאה במרגרינה ואת השמנת המתוקה בשמנת פרווה.

בתאבון וחג שמח!

צילום: בקי באומל

אבני נגף
STOLPERSTEINE

אני רחל גיא בת יהודה ואסתר איסנמן לבית היימן. סבתי - אם אמי, ברטה היימן לבית שור (Schur), שנרצחה בשואה, מקורה בעיר קיצינגן (Kitzingen), גרמניה.

יהודי גרמניה, שהיו אזרחים גאים ונאמנים מאוד, שרתו בצבא הגרמני במלחמת העולם הראשונה. שלושה אחים של סבתי נפלו "על הגנת המולדת" ושמם כלול במצבת הזיכרון בבית הקברות היהודי בכפר רוהדלסיי (Rohdelsee) הסמוך. אחותם הצעירה, רחל, נשארה תקופה ארוכה לסעוד את האם השכולה ונישאה בגיל מאוחר למוזס אופנהיימר, סוחר יינות, מבוגר ממנה ב-16 שנה. נולד להם בן אחד - אוטו. במרס 1942 נשלחו רחל, בעלה - מוזס, אחותו - סופי ובנם - אוטו, לגטו איזביקה ומשם למחנה השמדה בחלמנו, פולין. שם ניספו. הורי בחרו לקרוא לי בשמה של הדודה האהובה. בטיול שורשים של משפחתנו בקיץ האחרון, זיהיתי את ביתם בעיר קיצינגן והצעתי למדריכה המקומית להניח "אבני נגף" לפניו. אחרי מספר ימים קיבלתי הודעה שהצעתי התקבלה ויימסר תאריך לביצוע. הנחת "אבני הנגף" החלה בגרמניה בסוף שנות ה-80' בעקבות תערוכה של האמן הגרמני גינטר דמינג (Gunter Deming). אבני הפליז הזהובות, בגודל 10X10 ס"מ, נקבעות במדרכה לפני כל בניין שגר בו יהודי, או שהיה בית עסק של יהודי. על כל אבן מצויין שם הנספה, תאריכי הלידה והמוות, ונסיבות המוות. כיום קבועות אלפים רבים של אבנים ברחבי גרמניה. את כל "אבני הנגף" מניח האמן דמינג עצמו, ולכן קביעת התאריך נוקשה. נקבע שהיום המוקדש לקיצינגן יהיה 10 במארס - בדיוק בפורים. בתחילה היה לי קשה לוותר על החג בארץ אולם במחשבה שנייה נראה לי כתוכן מתאים מאוד לחג. תכננו להגיע - 14 איש מהמשפחה. אך לאט לאט, עם התפשטות וירוס הקורונה, נשרו משתתפים ולבסוף החלטנו, בצער רב, לבטל את השתתפותנו.

לאחר הטקס קיבלנו תמונות של האמן מניח את האבנים ושל בני הנוער מניחים פרחים. בוודאי ניסע לראות את המקום כשהעולם יחזור לבריאות תקינה. ■

חסד, אמונה ונחישות
חייה של עדינה שאומן

עדינה (מרגלית) שאומן נולדה בקימפולונג, עיירת נופש קטנה וציורית בחבל בוקובינה שברומניה, בו' חשוון תרפ"ה, 3 בנובמבר 1924, למשפחה ציונית נלהבת. הבית שבו גדלה היה בית דתי ציוני מודרני, והאב אף שימש כנשיא תנועת המזרחי וכיו"ר הארגון הציוני בעיירה. מדי יום ראשון הוא היה מעביר שיעור תנ"ך - הוא היה היחיד בעיירה שהכיר את התנ"ך לעומקו - ובתפילות עבר לפני התיבה ושימש כחזן הקהילה. אמנם בקימפולונג לא היו הרבה יהודים - רק אלפיים מתוך חמישה עשר אלף התושבים היו יהודים - אך הקהילה הייתה מגובשת ופעילה. היהודים ברובם היו אינטלקטואלים, והחלום הציוני היה נחלת רבים. עדינה מספרת כי זכור לה שכבר בגיל חמש הושיב אותה אביה על ברכיו וסיפר לה את ההיסטוריה היהודית, שיתף אותה בידיעותיו הרבות וחשף אותה לכתביהם של צבי גרץ ושמעון דובנוב.

אזכרה והשקת הספר לזכר עדינה שאומן צילום: אלדן מידן

לא רק אביה נדבק בחיידק הציוני. במשך שנים רבות כיהנה האמא, פאני-ציפורה הכטלינגר לבית סובה, כנשיאה של 'קרן קיימת לישראל' וכסגנית נשיאת ויצ"ו.

בבית ההורים האמינו בהשכלה ובהעשרה תרבותית. עדינה למדה שחייה, ציור, בלט והחלקה על הקרח. אחת לשבוע הגיע לביתם מורה פרטי ולימד אותה עברית, שפה שהייתה מאד חשובה לאביה.

עדינה הייתה ילדה מאד שובבה - ולא פעם אמרו לה בבדיחות הדעת שהייתה צריכה להיוולד בן. כשהייתה בת שמונה וחצי נולד אחיה היחיד עמנואל, שאותו אהבה מאד. על אף אהבתה אליו, כשהיה תינוק בן יומו היא הצליחה להפוך את העגלה שבה שכב.... למזלה לא אירע כל רע - עמנואל נשאר בריא ושלם - אך על עדינה אסרו להתקרב אליו...

כבר בילדותה עדינה נתקלה בגילויי אנטישמיות, אך לא באופן תכוף. אולם בשנת 1939 הכול השתנה. בחודש אוקטובר, זמן קצר לאחר חגי תשרי, נכנס המנהל לפתע לכיתה ואמר כי על כל עשרים ואחת התלמידות היהודיות לעזוב את בית הספר באופן מיידי. הן יצאו מהכיתה בראש מורכן. ההורים הבינו כי אלו זמנים חדשים והסתגלו למציאות שנכפתה עליהם. הם אמנם ניסו לשמור ככל האפשר על חיי שגרה, אך מצבם של יהודי רומניה הלך והחמיר. ביוני 1940 כבשה ברית המועצות חלקים נרחבים מרומניה ומאותו רגע השתנה היחס כלפי היהודים והוטלו עליהם גזירות קשות. עוצר הוטל בשעות הערב והלילה, ועל היהודים נאסר לצאת מהבית.

בבוקרו של יום שבת, 11 באוקטובר 1941, נתמלאו רחובות העיירה קולות תיפוף, ומיד לאחריהם נשמעה הודעתם של פקידי העירייה כי על כל היהודים להתייצב בתחנת הרכבת. היהודים גורשו...

כנערה יהודייה בתקופת השואה היא ומשפחתה שהו עד פסח 1944 במורפה שבטרנסניסטריה. עדינה חוותה על בשרה רוע ואכזריות מצד חיילי הצבאות הגרמניים והרומניים - אך שרדה את התקופה הנוראית, ואף הכירה לאחריה את ישראל, בעלה לעתיד.

ישראל נולד בסוצ'בה בכ"ה חשוון תרפ"ג, 15 בנובמבר 1922, להורים חיים יוסף ורבקה שאומן. אמו הייתה בקיאה בתנ"ך, שלטה בשפה העברית והייתה מאד

מלומדת. ישראל אהב אותה מאד והרבה לדבר עליה. בהגיעו לגיל אחת עשרה נולדה אחותו היחידה - שרה מדי. לאחר בית הספר היסודי בסוצ'בה למד ישראל בישיבה הנודעת בעיירה ויז'ניץ, ולאחר מכן נרשם ללימודים אקדמיים בבית הספר למסחר - ושם למד במשך ארבע שנים.

גירוש יהודי רומניה לא פסח על משפחת שאומן. גם הם נשלחו לטרנסניסטריה. בסופו של מסע מפרך גם הם הגיעו לגטו מורפה, שם גם נספו הוריו של ישראל והם בני 42 שנה בלבד.

הקשר הזוגי בין ישראל לעדינה החל רק לאחר מכן כשבקיץ 1946 עדינה הגיעה למושבת הקיץ של בני עקיבא בעיירה דורנה כדי לבקר את אחיה. במחנה, עדינה פגשה את ישראל הקומונר. האהבה פרחה והם נישאו ביום הולדתה ה-22 של עדינה.

לאחר נישואיהם החליטו השניים - יחד עם הוריה פאני-ציפורה ואפרים הכטלינגר, ואחיה הצעיר עמנואל לעלות לישראל. המשטר היה קומוניסטי, והשלטונות אסרו על היהודים לעזוב את המדינה. העלייה הבלתי לגאלית, אשר כונתה גם 'העפלה', באנייה 'גאולה' מנמל בורגס ב-26 בספטמבר 1947 לא הייתה קלה. אולם כל התלאות וכל הקשיים התגמדו אל מול דבר אחד: המחשבה על ארץ ישראל. אך גם לאחר שעזבו את אירופה לא הסתיימו תלאותיהם: 'גאולה', הספינה שבה הפליגו, נתפסה על ידי חיילי המנדט הבריטי סמוך לחופי חיפה, ועדינה ובני משפחתה נשלחו למחנה מעצר בקפריסין.

רק לאחר הקמת המדינה, בפברואר 1949, עלו עדינה ובני משפחתה לישראל. לצד הקשיים הכלכליים שחוותה המדינה הצעירה סבלו תושביה ממצוקת דיור חמורה, ורבים כמו עדינה וישראל התגוררו בצפיפות רבה. ממשלת ישראל התחייבה למצוא פתרונות לבעיה, וכך נולדה תכנית 'השיכון העממי'. במסגרת התכנית עדינה וישראל קנו דירה בת שני חדרים ברחוב שהיה המשכו של רחוב שינקין הידוע, שהפך בהמשך לרחוב יצחק שדה בתל אביב. רבקה"לה בתם הבכורה גדלה והתפתחה ובהיותה בת ארבע נולד אחיה ספי (חיים יוסף). כשרבקה עלתה לכיתה ו' וספי לכיתה ב' בבית הספר הממ"ד "עציון", עברה המשפחה לדירה חדשה, מרווחת יותר, ברחוב דרך השלום בתל אביב. משם המשיכה רבקה לתיכון צייטלין בתל אביב, ולאחר מכן ספי בחר ללכת לישיבת בני עקיבא נחלים.

ישראל, לאחר שנים של עבודה משותפת עם אפרים, האבא של עדינה, בחנות ביפו, פנה והקים מפעלים משגשגים לייצור נרות - "מוצרים כימיים: נר ציון" בקריית גת, ו"נרות ישראל" בחיפה.

ישראל ועדינה הנחילו לילדיהם, רבקה וספי, חינוך דתי-ציוני-לאומי, המושתת על המורשת היהודית ועל מסורת ישראל. רבקה וספי התחנכו בחינוך הממלכתי דתי והיו חניכים בתנועת בני עקיבא. ביתם של עדינה וישראל היה פתוח לאורחים ושימש לא פעם כמוקד עלייה לרגל לבני המשפחה, לחברים הרבים - ולכל אדם אשר היה זקוק לסיוע ולתמיכה. הנתינה ללא גבולות הייתה אחד המאפיינים העיקריים באישיותו המיוחדת של ישראל והיא הייתה מודל ומקור השראה לעדינה, לילדים - רבקה וספי, לנכדים ולשאר בני המשפחה.

עדינה וישראל הקימו משפחה לתפארת וחיו חיי שגרה מבורכת, עד שהשכול פקד את ביתם: בנם האהוב ספי, סגן אלוף, מג"ד שריון מוערך ואהוב, נפל בי"ט סיוון תשמ"ב, במלחמת שלום הגליל, והוא בן 29 שנים. ספי הותיר רעיה - חנה לבית כץ, ושני ילדים - איילת ואופיר. על אף הסבל שידעו בשנות צעירותם והאסון שפקד אותם, הפגינו ישראל ועדינה אמונה ונחישות ושילבו בהצלחה עבודה קשה, חינוך אוהב ומסור לילדיהם רבקה וספי, גמילות חסדים וציונות. עדינה חיה חיים מלאים ועשירים, ואת רוח הנתינה ושמחת החיים שלה הנחילה גם לרבקה ודמני בתה, לתדי ודמני חתנה, לנכדיה - אמיר ודמני, יפעת שטרן חלקיהו, אופיר שאומן, איילת קיל שאומן ואחיה יוסף ודמני, ול-24 ניניה.

עדינה שאומן נפטרה ביום שלישי, כ"ד בטבת תש"פ, 21 בינואר 2020, בסלון ביתה ברח' טבנקין 15 ברמת גן, כשהיא מוקפת בבני משפחתה האוהבים.

עדינה נטמנה באותו יום לצד בעלה היקר ישראל, שנפטר בי"ח אב תשס"ב, בחלקת ההורים השכולים בבית הקברות האזרחי בחולון.

באזכרה, 30 יום לאחר פטירתה, הושק הספר "בואי שאני אגיד לך" - סיפורה של עדינה שאומן, שתוכנן ונערך על ידי ביתה רבקה ודמני-שאומן.

מי ייתן והרוח הזו, רוח האהבה, החסד, הנחישות והעשייה תמשיך ללוות ולהנחות גם את הדורות הבאים במשפחה העניפה והאיכותית שהקימה.

תהא נשמתה צרורה בצרור החיים.

רבקה ודמני שאומן

אירועים בקהילה

בשבת חנוכה התארח בקהילה המוזיקאי יהודה כ"ץ, מתלמידי הרב קרליבך, והנעים לנו בתפילת קבלת שבת בערב, בסיפורים וניגונים לאחר קידוש בשבת בבוקר (תודה לכל מי שאפו עוגות לקידוש!), ובמוצאי שבת יחד עם להקתו, "המעגל", במופע מלווה מלכה מרומם נפש ומחמם לב (גם בזכות המרקים המשובחים שסיפקו בשפע חברי הקהילה). באותה שבת נערכה גם סעודת היכרות למשפחות חדשות בקהילה, ולאחריה טיש בהשתתפות יהודה כ"ץ והרב קרומבי, שליח חב"ד לשעבר בסרי-לנקה.

המוזיקאי יהודה כ"ץ ולהקתו *צילום: אלדן מידן*

בשבת פרשת ויגש התארח בקהילה הרב דוד סתיו, רב העיר שהם ויו"ר רבני צהר, ונתן שיעור בבוקר, לאחר קידושא רבא. בשיעורו דן הרב סתיו בשאלת הכפייה הדתית בעבר ובימים אלה, והביא סימוכין מדברי רבותינו, ראשונים ואחרונים, לכך שבימינו אין מקום לאכוף קיום מצוות באמצעים נוקשים.

❖ ❖ ❖

במוצאי שבת שלפני י' בטבת ציינה משפ' הלברשטם מלאת שנה לפטירת ראש המשפחה, דוד, ושש שנים לפטירת רעייתו סנדי - שניהם חברים ותיקים בקהילתנו - באזכרה ובהרצאה לקהילה באולם בית אהרן. לאחר סיום מסכת מפי נכדיהם, גולל

המשך בעמ' 12 »

אירועים בקהילה/

המשך מעמ' 11 »

אייל רוטשילד, מרצה בכיר במכון מגלי"ם, בהרצאה בהירה ועתירת המחשות, את ימי מלכי יהודה האחרונים לפני חורבן בית המקדש הראשון.

אייל רוטשילד צילום: אלדן מידן

במוצאי שבת שירה חגגה קהילת גבורת מרדכי את סיום הש"ס של לומדי הדף היומי. קהל רב נאסף באולם בית אהרון - חברי הקהילה, בני משפחותיהם ותושבים מן הסביבה. יו"ר הקהילה אלדן מידן, הרב יעקב כרמי ראש המועצה הדתית, רב הקהילה הרב וסרמן והרב חגי דימנט המלמד את הדף היומי נשאו כולם דברים. עוד התארח עו"ד דובי ויינרוט, שעודד את המשתתפים ליטול חלק בדף היומי. את הערב ליווה הזמר יצחק מאיר.

לאירוע קדם לימוד וסיום מיוחד לילדי הקהילה והסביבה בשתי קבוצות גיל, בשיתוף עם התלמוד הישראלי, תנועת הנוער בני עקיבא גבעתיים והורי הילדים. לסיום חולקו פיצות ופרסים לכל הילדים.

עוגת התלמוד שהכינה עופרי עזריה צילום: אלדן מידן

לקראת חג הפורים התקיימה בבית אהרון הרצאתה של ד"ר אורית אבנרי "מאחורי המסיכה", על דרכים שונות לראות את דמותה של אסתר המלכה ואת חלקה בהשתלשלות האירועים במגילה. את האירוע תרמה הגב' עדינה דורי.

❖ ❖ ❖

בתחרות הטשולנט המסורתית, שהתקיימה גם השנה בשבת זכור, זכה במקום הראשון ישראל שטינמץ, עם מתכון שלמד מן הטבח בישיבה שבה למד. במקום השני זכתה משפ' גולדשטיין (או ליתר דיוק - אמה של מדלן), ובמקום השלישי - הגב' טובה פומרנץ.

האורח המיוחד באירוע (בסיוע עיריית גבעתיים) היה קובי אריאלי, שסיפק בידור איכותי וגם שימש כשופט ראשי. במקביל התקיימה הצגה לילדים בכיכובם של הורים בקהילה ובסיומה קידוש מיוחד לילדים. ■

סיום הש"ס - האירוע לילדים צילום: אורית ברנט

דבר המערכת

בימים טרופים אלה השתדלה מערכת "חודש בחודשו" לשמור על שיגרה ולהוציא את הביטאון הקהילתי כפי שתוכנן, עם תזכורות למה שהתרחש בקהילה בחודשים האחרונים וכתבות ברוח מועדי חודש ניסן. אנו מקווים שתמצאו בו עניין.

ברכות חמות לחברינו הרופאים

ד"ר עודד שוירמן
על המינוי כמנהל
מחלקת ילדים ב' בשניידר

ד"ר רון ברנט
על המינוי כמנהל
המחלקה הדחופה בשניידר

שהשמחה במעונם זר ברכות למזל טוב

ברכות להולדת ניינים/ות ● למשפ' פרידמן להולדת הנינה ● למשפ' סגל להולדת הנין
ברכות להולדת נכדים/ות ● למשפ' מרקוזה להולדת הנכד ● למשפ' הרב וסרמן להולדת הנכדה ● למשפ' לקס להולדת הנכדה ● לד"ר יהודית קרול להולדת הנכדה ● למשפ' גיא להולדת הנכד ● למשפ' ונדרולדה להולדת הנכדים **ברכות לבר/בת המצווה** ● לאריאל אלגמיל בר המצווה ולמשפחתו ● לגב' חיה לקריץ לבר המצווה של הנכד ● למשפ' טוכפלד לבר המצווה של הנכד ● למשפ' שמיל לבר המצווה של הבן אורי
ברכות להולדת ילדים/ות ● למשפ' עופר ומיכל נוי להולדת הבת **ברכות לנישואין** ● למשפ' פרנקל לנישואי הבן ● למשפ' ארגמן לנישואי הבת ● למשפ' טימנס לנישואי הנכדה ● למשפ' סגל לנישואי הנכדה ● לגילה ואריה כהן לנישואי הבן

תנחומים

● לעידית ונדרולדה על פטירת אמה ● לולה הרצברג וחיה רוט על פטירת האח
● למשפ' ליפשיץ על פטירת אם המשפחה ליאורה

קהילת גבורת מרדכי כואבת את פטירתם של חבריה
יוכבד אורון, עדינה שאומן, עזרא מנשה ומאיר שטרן
ומשתתפת בצער המשפחות